

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Enchiridion Piarvm Meditationvm In Omnes Dominicas,
Sanctorvm Festa, Christi passionem, & cætera**

Busaeus, Johannes

Mogvntiæ, M. DCVI.

12. De religiosorum votis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70978)

dauerunt orationibus meis in genere & in specie, & pro felici statu S. Romani Ecclesie
AMEN.

Gaudium cum pace, emendationem vitæ, spatium veræ pœnitentiæ, gratiam & consolationem sancti Spiritus, perseverantiam in bonis operibus, tribuat nobis omnipotens & misericors Dominus, Amen.

MEDITATIONES

De votis religiosorum.

MEDITATIO I.

De præstantia Votorum.

CONSIDERA: Vouere religiosi non est se aliud quam relicto sæculo se totum diuino seruitio dedere, & ad perpetuam paupertatem, castitatem, & obedientiam in religione approbata obligare: his enim tribus virtutibus remouemus omnia impedimenta perueniendi ad vitæ Christianæ perfectionem, quæ est religio se vitæ finis. *Quicquid namque est in mundo, vel seculo, aut est concupiscentia carnis, quæ tollitur castitate: aut concupiscentia oculorum,*

1. Io. 2.

quæ

quæ paupertate aut superbia vitæ quæ tollitur obedientia & subiectione, 2. confidera horum Votorum præstantiam inde liquere, quod nobilissima sint. 1. quia fiunt Deo omnis nobilitatis auctori, & in diuinæ eius maiestatis gloriam. 2. quia iis se obligat, Voluntas nostra, quæ inter animæ facultates tenet principatû. 3. quia vouere est actus religionis inter omnes morales virtutes nobilissimus. Vnde B. Augusti-

Lib. de virgin.

Cõsidera hæc votorû obligationem Deo esse gratissimam 1. quia illis quasi tribus clavis voluntariè religiosus se affigit cruci amore Dei, nõ per tres horas tantû, aut dies, sed per totam vitam. Christus latronem in cruce secum pendentem ad breue tempus & pauca verba pia eloquentem statim fecit paradysi hæredem, quid ergo faciet tota vita pendenti. 2. quia illis se totum offert Deo in holocaustum, teste B. Greg. Secu-

hom. 12. in Ezech.

Ll 3 cum

cum fructibus idq; in æternum, quia abrenunciat sæculo, & se totum dedicat diuino seruitio. 3. quia perfectissimo modo se donat Deo, vt nullum sibi ius & imperium retineat, paratus Deo parere & superiori eius vicem tenenti quacunque in re, quando, vbi, & quantum libuerit. Et ideo sine sacrilegio, si religiosus sis, non potes amplius voluntate & iudicio tuo vri, quomodo & vbi libet, sed tantum ad arbitrium Dei, cui es consecratus.

3. Considera, cum religiosi inter omnes Dei seruos sint nobilissimi, vt pote ad perfectionem vitę sanctę semper contendentes, iuxta illud monitũ Christi. *Estote perfecti, sicut Pater vester coelestis perfectus est.* & illud. *Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, &c.* Prorsus conuenit, vt respondeant in tribus illis virtutibus, ducem suũ & Imperatorem Christũ imitatuos. Quid enim pauperius, castius, obediētius Christo? 2. perpende, cum tam nobilis sit religionis status, debere etiam à religioso nõ vulgaria, sed heroica opera exerceri, vobis congruētia. Vt ratione paupertatis ita contemnere opes, vt nec obulum propriũ habere velit, & si opus sit, aut regula possulet vili habitu incedere, & necessaria o-

fiatima

stiatim emedicare. Ratione castitatis, virginitatem seruare intactam, nec vlli turpi cogitationi locū dare, nedum verbis, aut factis. Ratione obedientiæ non solum voluntatem, sed etiam iudicium in parendo superioribus quibus libet in quavis re submittere. Talis enim obedientia gratiores est Deo omnibus victimis, & holocaustis.

MEDITATIO II.

De utilitate Votorum.

CONSIDERA, sicut arbor, quo altius humi radices fixerit, & vitis quo rectius stipiti alligata est, hoc meliores producere fructus, sic voluntatē humanam quo plus firmata fuerit in bono, hoc præstantiora opera producere. Vota autem voluntatē in bono opere imprimis reddunt firmiorem, ac proinde & opera eius sunt Deo gratiora, & amplioris præmij meritoria haud secus quam opus paruum à voluntate peruersa & obstinata profectum, detestabilius est aliis malis operibus & grauioris pœnæ meritorium. Secundò perpende etiam si religiosus per vota sibi imponat necessitatem seruandi castitatem, & alia, non tamen ideo tollere sibi libertatem & meritum, quia illa necessitas,

LI 4 non

non à natura, sed à voluntaria promissione profecta est? & ideo D. Augustinus vocat illam necessitatem felicem, quæ ad meliora compellat facit enim opus volûntatis perfectius & magis meritoriû. Angeli siquidem natura sunt liberiores homine, & tamen eo beatiore sunt, quo minus possunt vel ad momentum faciem suam à diuinâ maiestatis conspectu auertere.

- Considera, procul dubio homini vtilissimû fore, si Domino vniuersitatis artificissimè esset coniunctus, at qui religiosus per votorû vincula artificissimè alligatur Christo, ac proinde & Christus vicissim ipsi. *Qui autem adheret Deo, vnus spiritus est*, inquit *1. Cor.*
6. Apostolus, si autem vnus spiritus est, quomodo non est particeps donorum beneficiorumq; eius spiritualium: an potest aliquis os appositum habere fonti & non bibere manus igni ad mouere, & non calcesceri. 2. perpende cum per vota nostotos Deo dedicemus, & à Deo possideri incipiamus fierique filij Dei & hæredes Christi, fieri non posse, quin nobis benefaciat, cum nõ tam nobis, quam sibi hoc beneficium debeat.
 3. Considera, bona omnia opera ex voto facta plus mereri apud Dominum Deum quam

quam quæ non sunt ex voto facta. 1. quia
 fiunt ex affectione maiori: maior enim est
 affectio eius, qui ita quippiam vult, vt si-
 bi fas nõ sit aliud velle, quam eiusqui vult
 tantum aliud, sic tamen vt liceat contra-
 rium. 2. quia ex duplici virtute procedunt,
 qui enim amore Dei seruat castitatem, vnã
 tantũ exercet virtutem, nempe cõtinen-
 tiam: qui vero seruat castitatem ex voto,
 exercet duas continentiam & religionem
 3. quisquis vouet, vel vouet, vt emittat vo-
 tum & obliget se Deo, vel vt postea teneat-
 ur reddere quod vouit, ratione vtriusque
 autem maximũ sequitur meritum. Primi
 quidem quia maxime voluntaria est actio:
 sic enim vult, vt nõ possit reuocare ipsam
 velle. Secundi vero, quia velle reddere est
 actus patriæ, qui est actus nobilissimus.

MEDITATIO III.

De præstantia Paupertatis Religiosæ

CONSIDERA, paupertatem Euangeli-
 cam, qua religiosus diuitias omnes i- *Phil. 1.*
 psosque auri montes quasi stercora, vt ait
 Paulus abominatur, idq; propter Dei a-
 morem, spemque vitæ æternæ, omnibus

Ll s virtu-

Lib. 5.
in Luc. virtutibus emineat & esse, vt Ambrosius loquitur, *ordine primam, & quasi aliarum virtutum parentem.* Religiosus enim, dum vouet illam, non solum omnibus facultatibus se exuit, & nudus nudum sequitur Christum, sed in eo statu se ponit, vt nihil proprii habere possit. Vnde Cassianus dicit magnum crimen fuisse, si monachus dixisset, *codex meus, tunica mea* Quare &

Lib. 4.
c. 13.

Mat. 3. Christ^o inter octo beatitudinaes, id est, virtutes quæ hominem in hac vita beatum faciunt paupertati principem locum dedit, eidemque summum præmium attribuit. *Beati, in quiens, pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum.*

2.
2. Cor. Considera, præstantiam eius maximè sumi ab exemplo filij Dei, qui, vt ait Apostolus, cum diues esset, factus est pro nobis egenus, & ita egenus, vt dixerit. *Vulpes foras habent, & volucres caeli nidus: filius vero Dei non habet, vbi caput suum reclinet.*

Mat. 8. Vnde nec in domo, sed in stabulo, eo quæ alieno nasci voluit, & licet in manu haberet omnes fines terræ, ali orû eleemosynis viuere, & stipem mendicando quærere, pauperem habere matrem & patrem, nempe fabrum. Pauperes item discipulos. In paupertate demû & nuditate vitam claudere.

Pf. 39.

Hunc

Hunc sanè statum, nisi sapientia Dei se dignum cognouisset, non assumpsisset, nisi sciuisset paupertatè esse gemmâ pretiosissimam, licet mundo vilissimâ, non ad eam quærendam de cœlo descendisset, non per pauperes & nudos piscatores tanta miracula fecisset, & totum mundû cõuertisset. Certè aut mûdus errat magni facere pergens opes & diuitias, aut Deus eas contemnens: at impossibile est Deum errare, ergo turpissimè errat mûdus.

3.
 Considera ex iudicio mundi liquere eius præstantiam. Si enim quis ex paupere repente fiat diues, mundus non admodû miratur: at contra si quis ex diuite & copioso sponte fiat pauper, & omnia deserat agros, vineas, vrbes, summopere miratur, eo quod nihil putet diuitiis esse nobilius, nihil abiectius inopia. Secundò, perpende sedulò, an reuera mundus possit cum opibus, omnibusque deliciis suis ita exsaturare cor humanum, vt acquiescat? Non certe, quia mundi sèctatores, quo plus habent hoc amplius habere desiderant, & cum satiari nequeant partis, ad veram animi quietem nunquam perueniunt. Ac religiosus, qui neque proprium quicquam habet, neque habere desiderat,

victus

victu & amictu medico contentus viuit, eo que similior est beatis in celo: vt enim hi sua gloria omnes contenti in celo viuunt, sic ille paupertate religiosa contentus degit in terra & ideo fortasse à Christo dictum est, pauperum spiritu, non futurum, sed iam esse regnum celorum.

Matt. 5.

MEDITATIO IV.

De utilitate religiosa paupertatis.

CONSIDERA mirabiles eius utilitates. Nam primò tollit superbiam, & alia multa vitia, quæ homines occasione opû cõmittunt, vel potentia, quæ opes comitatur. 2. valet ad peccata præterita expianda & delenda. 3. hominem inuicillam rerum terrenarû sollicitudine liberat. 4. virtutes fere omnes inducit, vt temperantiam, modestiam, & maximè humilitatem, quæ est eius velut germana soror, 5. auellit animû ab amore huius mundi, omniumque eius voluptatum, & trãsfert in amorem rerum celestium vt dicat. Non habemus hic ciuitatem, sed futuram, quæ in celo est, inquit. 6. hominem perfectû reddit in hac vita, iuxta illud. Si vis perfectus esse, vende

Heb. 13
Matt. 19.

Meditationes
de Buisa

vende omnia, & capaxem magni thesauri in caelo, vt ibidem additur. Et habebis thesaurum in caelo.

2.
 Considera. qui religiosus voto paupertatis se & quicquid in mundo habere potuit tradit Deo, & ne aliquando tergiuersari queat voti vinculo se ad paupertatem obstringit, Deum vicissim se illi consecrare, & omnia ad vitam necessaria spondere, *Num.*
 sicut olim in persona Aaronis se facturum *18.*
 recepit, cum dixit se partem & haereditate eius fore, intelligens in hoc typo omnes religiosos. Nam si volucres tanto studio necessarium victu suis pullis conquirunt, non putandum est creatorem volucrum & hominum, ac proprium religiosorum Patrem suorum religiosorum filioru, qui in cenobiis, velut auiculæ in nidis cibum quotidianum praestolantur, obliuisci, Nō credendum est, veste necessaria destitutum eos, qui propter ipsum omnibus corporis commodis se exuerunt nihil retinētes proprium. Itaque si tu non desis Deo, nec Deus deerit tibi

8.
 Considera, etiam si religiosus nihil proprium sibi vendicer, omnia tamen necessaria ad victum amictum & habitationem, vt cura sit solutior, aliorum studio obtine-
 re, vt

te, vt verum sit illud Apostoli in eo. *Nihil habentes, & omnia possidentes.* 2. si aliò iter instituat, omnes eiusdem ordinis fratres, licet ignoto, omnia caritatis officia deferunt, eo solù nomine, quod audiant eiusdem esse matris, id est, religionis filium; & experitur verum esse promissum Christide centuplo in hac vita; quia centum, imò mille domos reperit pro vna, sua etiã meliores. 3. cibus & potus etsi moderata sint, tamen ex amore ei paratur, & ad mensã a seruis Dei deferunt. Quicquid apponitur, edit & bibit omni suspitione seclusa, quod nullus potest Princeps. 4. in senectã maiori in reuerentia habetur, & tractatur, licet laborare non queat, commodius perpenditur enim, nõ quid præstet, sed olim præstiterit. 5. in ægritudine maiori studio & amore ei seruitur, quam Dominis secularibus. Medici præscripta ibi accuratè seruãtur, si periculum vitæ sit, tempestiue moneatur, & sacramentis munitur. noctu diuq; præsto adsunt custodes & munitores. omnium fratrum precibus commendatur, ac tandem septus orantium corõna cum indulgẽtia plenaria ordini cõcessa in morte ad cælum transmittitur.

DE
o. Nihil
aliò iter
fratres,
ia defe-
nt ciuf-
lium; &
nristide
n, imò
tiã me-
ta fuit,
aenfa a
onitur,
a, quod
maio-
r, licet
erpen-
m præ-
io & a-
culari-
feruã-
e mo-
a diuq;
res. o-
atur,
a cum
a mor-

MEDITATIO V.

De præstantia religiosa castitatis.

CONSIDERA primam eius excellentiã esse, quod hominem, quoad fieri potest, restituat in priorem statum, in quo conditus est, eaq; puritate ornet, qua claruit in paradyso terrestri, hoc est, vt caro obsequatur spiritui, nec quidquã homo turpe opere, verbo, vel cogitatione desinet, & pars inferior, quã dicitur sentiens, non obstrepat superiori, hoc est rationi. Secunda est, quod reddat secundum omnes S. Patres simillimũ angelis, eo quod carnis vinculis alligatum esse, & non secundum carnem viuere, sed secundum spiritum, reputent non humanum sed angelicum. Imò S. Bernardus & S. Chrysostomus audent affirmare aliqua ex parte maiorem esse laudem hominis casti, quam angeli, huius siquidem castitatem esse feliciorẽ quidem, sed illius fortiorẽ, huius naturalem quasi & necessariam illius vero liberam & voluntariam.

Ep. 42.

Chr. de

Virg.

c. 79.

Considera & tertiam excellentiã, quod hominem religiosum, vt vult S. Basilius, & Beda Climachus, Deo reddat simillimũ, quantum

2.

Reda

Virgins.

tum C. gr. 55

ME

tum quidē fas sit homini Deus enim natura incorporeus est, incorruptibilis & purissimus, cum ergo anima ipsa natura incorruptibilis & pura ipsum corpus ad eandem puritatem & integritatem per castitatem attrahere conetur, nō aliud facit, quam quod similitudinem Dei incorruptibilis in se velut in speculo mundissimo exprimat, & hominem quasi diuinum faciat, in carne carnis quasi expertem. 2. nota hoc bonum tantum, tā fuisse à natura humana desideratum, vt antiquus serpens in paradiso nihil aptius repererit ad primos parentes illiciendos, quam promittendo *Eritis sicut Dij*. Sed quod falso promissum est ab eo, qui præstare non poterat, & ea via qua præstari non poterat, hoc per castitatem religiosus verè tenet & possidet: eoq; perfectius quo eius castitas est perfectior aliorum, vt coniugum, viduarū & virginum castitate.

3. Considera quartam excellentiam eius esse, quod hæc castitas inter eximia Dei dona, quæ non humana, sed diuina tantū virtute nobis contingunt, numeratur. Vnde Sapiens. *Sciuis*, inquit, *quoniam aliter nō possum esse continens, nisi Deus der.* Vnde S. Patres docent illam virtutem supra naturam,

Gen 3.

Sap. 8.

ram, & supra omnem legem, & ideo neq;
 in veteri, neque in noua lege imperatam.
 Excellentia autem huius virtutis nascitur
 ex summa difficultate, quā anima homi-
 nis habet in coercendis & frangendis im-
 portunis hostis duplicis insultibus, dome-
 stici videlicet, id est carnis, quæ continuò
 noctu diuque pugnat aduersus spiritū, &
 pugnabit vsque in finem vitæ. Deinde ex-
 terni, id est, dæmonis, qui nullo alio pec-
 cato plus gaudere dicitur, secundū quos-
 dam, quam impudicitia. ob quam pugna *Rō. 7.*
 exclamat Apostolus. *Infelix ego homo, quis
 me liberabit de corpore mortis huius?*

MEDITATIO VI

De utilitate religiosæ castitatis.

CONSIDERA eo nomine religioso utilis-
 sima esse, quod eius beneficio infinitis
 liberetur molestiis. & primò quidem car-
 nis, quæ vbi vel minimum obtinet impe-
 rium, etiam sapientes, vt liquet in Salo-
 mone, in barathrum vitiorum præcipites
 agit. Deinde, familiæ gubernandæ, quæ
 tantas sæpe difficultates adiunctas habet,
 vt redigant ad desperationem. Patrifam-

M m lias

has enim incumbit curanda vxor, liberorum educatio, collocatio filiarum, necessariorum rerum procuratio, vt famuli & ancillæ officio suo fungantur, vt omnes prohi sint & pij; Taceo varia incommoda & infaustos casus, qui quotidie vel vxoris proteruæ, & litigiosæ, vel liberorum inobedientium, vel cognatorum litigantium causa incidunt. Religiosus autem velut cœli cuius sua vocatione contentus aliis necessaria ei curantibus tantum suæ salutis procurandæ vacat.

2. Considera, si quis noctu diuque cum immani fera commoraretur, eum in luculento vitæ discrimine futurum, ne aut morsu, aut veneno confiteretur, nisi os ei occludere possit, ne morderet, aut virus effunderet. Scias ergo feram nullam ferociorem, aut virulentiorē esse carne nostra, cum qua quoniam continenter versari cogimur, non dubium est quin anima nostra in magno versetur periculo. At ab hoc periculo eam vindicat castitas. nam concupiscentiam eius, quæ est os belluæ vinculo voti astringens, facit vt morderi vel venena fundere non possit. Secundò, perpende castitatem beneficio religionis & aliis præsiidiis munitam, vt fortius

VOT
tius o
carne
mnia
eand
uerter
mnes
tes,
cum r
facile
castus
Co
nō sol
ris vir
enim
nūs o
vel m
liquis
dior,
rior &
pietat
sed si
tate, n
rest es
potest
caro. C
cusan
natur
derin

tius crucifigere per eam possit religiosus carnem eum concupiscentiis, ac etiam omnia mundi & dæmonum tela ignea ad eandem inflammandam conuici solita auertere: per votum enim paupertatis omnes rescissæ sunt illecebæ & voluptates, per obedientiam omnis cōuersatio cum mundo, mundanisque hominibus facile autem est tueri castitatem inter castos.

CONSIDERA, castitatem religioso nō solum perutilem, sed etiam præ cæteris virtutib. maximè esse necessariā, nullo enim vitio bona religiosorū fama procliuus obscuratur, quam si contra castitatē vel minimum delinquat. Sit religiosus aliquis paulo tenacior, curiosior, & iracūdiior, sit animo plus æquò elatior, sit durior & asperior, nondum sanctitatis & pietatis iacturam apud homines facit, sed si sinistra quippiam audiatur de castitate, mox famam obscurat, quia non potest esse sanctitas, vbi est incōtinentia, nō potest esse Dei spiritus, vbi dominatur caro. Cuius ratio est, q̄ alia vitia facile excusantur: vel quod pueniāt a cōplexione naturali, vt iracūdia, vel q̄ bono sine acciderint, vt parcitas, vel asperitas. Deinde,

Mm a ratio

548 MEDITATIONES DE
ratione castitatis religiosi habentur pu-
rissimi, & speculum virtutum omnium; in
puro autē speculo facile apparet macula.

MEDITATIO VII.

De præstantia religiosa obedientia.

1. **C**ONsidera præstantiam eius posse co-
gnosci ex iudicio & exemplo Christi
Domini: quicquid enim in hac vita egit,
quicquid dixit, etsi ex omnium aliarum
virtutum fontibus flueret, huius tamen fe-
re adscribitur. Ipse testatur se de cælo de-
scendisse, non ut suam, sed Patris faceret
Ioã. 6. volūtatem. Apostolus quoque vitam eius
Phil. 2. totam, mortem, & mortis genus ad ve-
nam obedientiam refert. *Factus*, inquit,
Serm. 46. in *obediens usque ad mortem, mortem autem*
Cant. *crucis.* Et S. Bernardus scribit, cum mori
maluisse, quam non obedire. Ratio huius
est, quia per obedientiam volūtas nostra,
sensusq; omnis cum Deo arctissime con-
iungitur; in qua coniunctione omnis ho-
minum perfectio, & angelorum consistit.
Imò nullæ virtutes, adeoque ipsum mar-
tyrium alicuius sunt pretii vel meriti, nisi
ad Dei voluntatem exequendā referantur.
Consi-

VOT
Co
re virt
rimur
nanc
omni
ardea
subni
patien
stans
ostēdi
est. Pr
terno
2. est
cat B.
am se
tem; 3
enim
quid
pugn
tius h
E
litter
holo
quam
offerr
per v
Greg
pria

2.
 Considera in hanc Virtutem omnes fe-
 re virtutes concurrere, quasi ad pulcher-
 rimum opus ex pluribus gemmis concin-
 nandum. Nemo enim se alteri homini in
 omnibus subiicit, nisi magno Dei amore
 ardeat, multa item fide in eum & fiducia
 subnixus, deinde profunda humilitate,
 patientia, fortitudine, & constantia præ-
 stans. Deinde nihil æquè eius dignitatem
 ostēdit ac materia ei subiecta, quæ triplex
 est. Prima est executio omnium operū ex-
 ternorum, quæ à Superiore imperantur.
 2. est mactatio propriæ voluntatis, vt vo-
 cat B. Gregorius, obediens enim non su-
 am sed superioris quærit facere volunta-
 tem. 3. abnegatio proprii iudicij, obediens
 enim id rectum & honestū iudicat, quic-
 quid superior præscripserit, modo non re-
 pugnet legi diuinæ. Quid autem præstan-
 tius homo habet, voluntatis & ratione? 3.

3.
 Considera Spiritum sanctum in diuinis 1. Reg.
 litteris obedientiam anteferre victimis & 15.
 holocaustis. *Melior est obedientia, inquit,
 quam victima, & auscultare magis, quam
 offerre adipem arietum.* Nec mirum, quia
 per victimas, aliena caro mactatur, inquit
 Gregorius, per obedientiam vero pro-
 pria voluntas, & libertas, qua nihil pluris

Mm. 3. in mus.

350 MEDITATIONES DE

In mundo aestimatur. Deinde si magni facis paupertatem & castitatem, pluris certe teneris facere obedientiam: paupertatis enim voto tantum obtulisti Deo bona externa, Castitatis tantum bonis & comoda corporis, at obedientiae voto interna animi bona, quae longe praestant corporis fortunaque bonis. Denique nullae maiores victoriae obtinentur in bello spirituali, quam per obedientiam. *Homo obediens*, ait Salomon, *loquetur victorias*. Cuius causa est, quia dum sponte se subiicit alieno imperio, vincit se ipsum. *Qui dominatur animo suo*, ait idem *fortior est expugnare urbium*. Quae victoria tanto illustrior est, quanto difficiliore certamine nempe contra naturam, obtinetur.

Prou.
21.

Prou.
16.)

MEDITATIO VIII.

De utilitate religiose obedientiae.

I.

CONSIDERA ex praestantia obedientiae derivari magnitudinem meriti, & copiam fructuum. Nam obedientiae beneficium non solum omnia bona religiosorum opera meliora sunt, sed etiam quae per se nullius sunt meriti, fiunt Deo grata & meritoria. ut ex obedientia comedere, ambula-

re ani-

VOTIS RELIGIOSORVM. 551

re animi gr̃atia, cubitum ire. Itaque recte comparatur obedientia virgulæ diuinæ, quæ omnia suo contactu in aurum conuertit. Copia fructuum autem indeliquet quod teste Gregorio. *Sola virtus sit obedientia, qua virtutes ceteras menti inserit, inserta que custodit.* 35. m. op. c. 10. Cum enim Deus non patiatur se vinci à nobis officiis, consequens est, vt qui se suaque omnia à Deo donauit per obedientiam, eidem ipse vicissim se, suaq; dona spiritualia donet. Custodit autem alias virtutes, contra insidias demonum, quia nihil sibi confidit, nihil sibi tribuit, sed se suaq; Dei manibus quasi deposita committit, ex quibus nemo quicquam rapere potest. 10. 10.

2.
Considera, quod obedientia religiosum eximat ab innumellis molestiis & curis, quas quotidie experiuntur, qui in seculo suo arbitrato viuunt. Obediens enim omnium rerum suarum curam in humeros aliorum coniecit, & quasi infans aliorum vltis se gestari sinit, ac denique quasi dormiendo iter ad coeleste regnum facit. Superioris enim muneri incumbit, ei omnia necessaria tam in temporalibus, quam in spiritualibus suo tempore loco, & ordine prouidere. Ille patris, & matris,

Mem 4 magi

magistri, ducis & procuratoris vices subit, unde recte Climachus gradu. 4. *Obedientia, inquit, est perfecta abnegatio propria anima & corporis, mors voluntaria, vita sine sollicitudine, navigatio sine damno, sepultura voluntatis, est iter facere dormiendo, suo onere aliis imposito, & super aliorum. ulnas, ne mergaris, natare.*

3. CONSIDERA, quam grata sit Deo obedientia, & contra, quam inobedientia ingrata. Primum patet exemplo Abraham, cuius obedientia simplex fecit, ut non solum ipse, eiusque familia tota, sed omnes mundi gentes benedictæ sint in eius semine, ex quo natus est qui sua obedientia portas cæli ob inobedientiam conclusas patefecit. sic ut verè dici queat, omnia dona cælestia, gratiasque & virtutes esse obedientiæ fructus. Alterum liquet ex inobedientis Adami primi parentis exitu, ille non solum ipse è paradiso terrestri exulare coactus est, verum etiam cum tota generis humani posteritate maledictioni factus est obnoxius. Omnes enim huius mundi curæ, anxietates, labores, ærûnæ, morbi, fames, sitis, egestas, bella, dolores partus, mors, omnis generis peccata sunt huius inobedientiæ effectus & pœnæ. Quæ
expiat

VOT
expiar
cundus
diens v
crucis i

ME
De X

1. D
2. De
3. De
4. De
5. De

1. De
2. De
3. De
4. De
5. De